

Regeling Bosbijdragen

Enkele kanttekeningen bij de praktische uitvoering

[941]

J. PH. DHONT

St. Gooisch Natuurreservaat

In het meinummer van het Nederl. Bosbouw Tijdschrift, wordt ons de „Regeling bosbijdragen aan openbare lichamen en particulieren”, door ir D. Sikkel op uitvoerige en duidelijke wijze uiteengezet. Ook worden de mogelijkheden om van deze regeling het hoogste profijt te trekken geïllustreerd met voorbeelden en aanwijzingen, de lezer helder voorgezet. Als zodanig verdient het artikel dan ook onze grote waardering. Niet alleen echter maakt het ons duidelijk wat voor mogelijkheden de regeling ons biedt, maar meer nog hoe weinig positiefs ze eigenlijk inhoudt. Daarom vooral werpt deze regeling, die aan de bosbezitter is aangekondigd als een tegemoetkoming in zijn financiële moeilijkheden, wel enige bezwaren op. Mogen we enkele van deze bezwaren die ons in de praktijk zijn opgevallen, noemen en uiteenzetten.

1. Dat de toepassing van de regeling door het uitvoerend orgaan, het Staatsbosbeheer, soepel geschiedt, blijkt naar we ervaren, uit de praktijk. Toch overkomt het beseigenaren, die eigendommen in verschillende dienstkringen van het Staatsbosbeheer bezitten, dat de technische ambtenaren van deze dienst, de regeling wel eens verschillend interpreteren. Dit werkt uiteraard verwarrend. Moge het artikel van ir Sikkel hierin ook meer éénheid brengen!

2. Dat de bijdrage per ha al meteen bij het inwerkingtreden te laag bleek te zijn gesteld, mag als bekend worden verondersteld. Dit is o.a. duidelijk gesteld tijdens het congres en forum op de „Bos en Mens”-manifestatie te Apeldoorn op 1 juni j.l., in een advies van het Bosschap en in recente publicaties van prof. Becking o.a. in het jongste juni-nummer van het Tijdschrift der Kon. Ned. Heidemij. Door de gestegen kosten en lagere houtprijzen is deze bijdrage alleen al voor het dagelijks onderhoud van de bossen meer dan nodig, geheel daar gelaten of men er de financiële consequenties van de openstellingsvoorwaarden van zou kunnen betalen.

3. Bij art. 2 „het bos moet van voldoende recreatieve betekenis zijn”, komt de vraag op, waarom natuurterreinen die onvoldoende met bos zijn bezet en heideterreinen, niet onder deze regeling gebracht kunnen worden. Eigenaren van dergelijke terreinen weten uit ervaring, dat de openstelling ervan juist het meeste aan toezicht en onderhoud kost, daar zij het meest bij het publiek in trek zijn door hun openheid, daar zij gemakkelijk te betreden zijn enz.

4. Voor Stichtingen enz. die hun bezittingen reeds lang voor het publiek hebben opengesteld, zijn de verplichte borden als het vijfde rad aan een wagen. De er op gestelde voorwaarden druisen veelal in tegen de door de eigenaar gestelde voorwaarden en de vorm van de borden komt niet met elkaar overeen. Het is het publiek al lang bekend, dat deze terreinen toegankelijk zijn en eventueel onder welke voorwaarden. Het is bepaald niet nodig, dat dit ten overvloede ook nog eens door een andersoortig bord moet gebeuren.

Of wil men duidelijk maken, dat ook voor die bossen een financiële bijdrage door zijn eigenaar wordt ontvangen?

5. Tevens zijn de gestelde voorwaarden bij de openstelling voor vele eigenaren, vooral gemeenten en Stichtingen, geen verruiming maar een vermindering van de door het publiek genoten vrijheid.

6. Voor de particuliere beseigenaar kan het psychologisch zwaar liggen dat hij uit financiële nood verplicht wordt zijn terreinen open te stellen voor het publiek. Vooral de voorwaarden waaraan hij moet voldoen en de hand dient te houden, kunnen bezwaren geven. Uit deze en niet minder ook uit louter bosbouwkundig-economische overwegingen, is deze bijdrageregeling met als voorwaarde: verplichte openstelling „met wat daar aan vast zit” niet realistisch. Het hierbij verplichte plaatsen van borden is duidelijk door de tijd achterhaald. Alleen al het onderhoud van deze borden, die door het publiek niet eens gewaardeerd worden zoals in de praktijk blijkt o.a. door vernieling er van, geeft financiële consequenties die men juist wenst te bestrijden.

Onze conclusies zijn niet moeilijk te trekken. Dat de Overheid aan de bosbezitter die financiële steun geve waarop deze gezien het belang van zijn bezittingen voor het gehele Nederlandse volk, recht kan doen gelden. Maar dan op realistische wijze en niet gekoppeld aan onlogische voorwaarden van bebording enz. Aanvaardbaar kan een verschil in bijdrage zijn per ha voor opengestelde en niet opengestelde bossen. Opengestelde bossen zijn nu eenmaal duurder in beheer. Maar ook *niet* opengestelde bossen zijn van groot belang voor de bevolking en hebben recht op een financiële bijdrage! Want ook de ligging in het landschap van niet opengestelde bossen met prachtige randen kan toch van uitzonderlijke betekenis zijn voor het landschapsschoon en de recreatie, bijvoorbeeld in het oosten van ons land.